Spurven og dens fire unger

En spurv boede med sine fire unger i en svalerede. Da de var flyvefærdige, var der nogle slemme drenge, som rev reden ned, men de slap lykkeligt derfra og fløj af sted med vinden. Den gamle gik nu og ængstede sig, fordi dens sønner var ganske ubefæstede, og den ikke havde fået givet dem nogle af sine gode råd med ud i verden.

Ved efterårstid samledes en hel del spurve på en hvedemark, og den gamle fandt da sine fire børn igen og tog dem glad med sig hjem. "Hvor jeg har døjet meget for jeres skyld, lille børn," sagde den, "men hør nu mine gode råd og følg dem. Sådanne små fugle er udsat for store farer." Derpå spurgte han den ældste, hvad den havde bestilt sommeren igennem. "Jeg har boet i en have og spist larver og orme til kirsebærrene blev modne," sagde den. "Ja, det er lækker føde," sagde den gamle, "men der er stor fare forbundet dermed. Tag dig især i agt for de mennesker, der går rundt i haven med lange, grønne stænger, som er hule indvendig og har hul i toppen." - "Jamen, hvis der nu var klistret et grønt blad for hullet," sagde ungen. "Hvor har du set det?" spurgte den gamle. "Hos en købmand," svarede sønnen. "Det er nogle kloge fyre, de købmænd," sagde faderen, "hvis du har været hos den slags folk, har du vist fået smidighed nok til at sno dig igennem verden. Brug nu kun det, du har lært, og vær ikke alt for sikker på dig selv."

"Hvor har du været?" spurgte han derpå den anden. "Ved hoffet, far." - "Sådan et sted passer ikke for så tarvelige fugle som spurve," sagde den gamle, "der er så meget guld og silke og jern og stål, der er spurvehøge og ugler og katte. Hold dig til hestestalden eller laden, hvor havren bliver tærsket, så kan du i fred og ro fortære dit daglige korn." - "Ja, far, sagde sønnen, "men når stalddrengene laver limpinde og lægger fælder og slynger i halmen, er der mange, som bliver hængende." - " Hvor har du set det, min dreng?" spurgte den gamle. "Ved hoffet," svarede han. "Der er nogle slemme drenge der," sagde den gamle, "og når du er sluppet helskindet fra dem, kan du vel nok klare dig i livet, men pas alligevel på. Ulvene æder undertiden også de kloge hunde."

Derpå vendte han sig til den tredie. "Hvor har du forsøgt din lykke?" sagde han. "Jeg har slået mig ned på landevejen, der fandt jeg af og til noget korn og frø," svarede sønnen. "Det er dejlig mad," sagde faderen, "men læg godt mærke til, om der er nogen, som bukker sig ned og tager sten op, så må du ikke give dig for god tid." - "Jamen, hvis han nu allerede har den i lommen, hvad så?" spurgte sønnen. "Hvor har du set det?" - "Når bjergmændene går på arbejde, har de altid sten i lommen," svarede spurven. "Bjergmænd er snilde fyre," sagde den gamle, "dem kan man nok lære noget af,

men tag dig alligevel i agt.
De har voldt mange spurves død."

Nu kom turen til den yngste søn. "Du har altid været den dummeste og svageste, lille putte," sagde faderen. "Ude i verden er der mange store, stygge fugle med krumme næb og skarpe kløer, som sidder på lur for at fange de stakkels små fugle. Hold dig til dine egne og tag de larver og edderkopper, der kravler på træer og huse, så går det dig nok godt." - "Ja, man har det godt, når man ikke gør nogen fortræd," sagde den lille spurv, " så er der heller ingen høg eller ørn eller glente, som gør en noget. Man skal blot hver morgen bede til den Gud, som har skabt os alle og hører ravneungernes skrig, og uden hvis vilje ikke en spurv falder til jorden. "Hvor har du lært det?" spurgte den gamle. "Da stormen førte mig bort fra dig, kom jeg ind i en kirke. Der fangede jeg fluer og edderkopper i vinduet og hørte præsten prædike. Og alle spurves far har holdt sin hånd over mig i sommer og bevaret mig for alt ondt."

"Det var ret min søn," sagde faderen, "hold du dig kun til kirkerne og hjælp til at holde edderkopperne og de summende fluer borte. Råb til Gud, som ravneungerne, og læg din skæbne i hans hånd, så vil det gå dig godt, selv om verden var fuld af vilde, onde fugle.

For den, der sætter sin lid til Gud,
og tier og venter og tåler og lider,
og tror på ham med et ydmygt sind,
har vundet en ven for evige tider."

* * *